

os frem til – at vi med de begrænsede muligheder, vi har til rådighed, måtte give noget til en gruppe, der havde behov for også at være deltagere i aktiviteter og foreningsliv, nemlig de 60-årige og derover. Jeg synes, det er balanceret meget godt af, sådan som det her er foreslået.

Så er der – og det har alle udtalt sig positivt om – nogle forbedringer for handicappede, og der er bedre muligheder for det, som kaldes foreningsløse børn og unge.

Men så kommer spørgsmålet om konkurrenceforvriddningen, og dér vil jeg med det samme sige, at jeg selvfølgelig er meget indstillet på at drøfte det spørgsmål med ordførerne. Derfor behøvede de ikke at svinge sig lige så højt op, som de var på vej til – i hvert fald nogle af dem. Jeg vil meget gerne drøfte det. Jeg har bare tilkendegivet, at så langt som vi har kunnet overskue dette spørgsmål, har vi haft vanskeligt ved at lave afgrænsninger, der var meget anderledes end dem, der var i den eksisterende lovgivning. Vi kan godt finde på måder at afgrænse på, men i virkeligheden ikke uden at gribe dybt ind i en meget langvarig dansk foreningstradition, og det er jeg mere end betænkelig ved. Derfor kan vi nemt komme i vanskeligheder, når vi skal prøve at arbejde med dette spørgsmål, og det har jeg tilkendegivet, at det vil jeg gerne. Det skal de huske, de, der mener, at det er så nemt lige at finde en afgrænsning. Det er det slet ikke.

Jeg er heller ikke tilhænger af, at vi i vores samfund skal have unfair konkurrence. Selvfølgelig er jeg ikke det. Men tingene skal også ses i de rette proportioner. Og det synes jeg det har knebet med i den debat, der har foregået – ikke i dag – men forud for denne folketingsdebat, ikke mindst i pressen. Jeg mener personlig, at danseskolerne med deres initiativer, deres forslag og udtalelser er gået langt, langt ud over, hvad der overhovedet vil være holdbart, hvis vi skal opretholde en foreningstradition i Danmark.

Jeg er i det hele taget slet ikke sikker på, at netop danseskolerne er det bedste eksempel, når vi taler om konkurrenceforvriddning. Jeg støtter mig gerne til en mere grundig analyse, der er lavet af en, man kunne kalde det uafhængig forsker, som for Danmarks Højskole for Legemsøvelser – forskeren hedder Bjarne Ibsen – har lavet en rapport, der hedder »Skal vi danse?«, hvor man er gået meget grundigt til værks, synes jeg, og som klargør, at det langtfra er så sort eller hvidt, som danseskolerne gerne vil give udtryk for.

Det er også interessant at hæfte sig ved – og nu gør jeg det, fordi det er dem, der mest har været på banen – at hvis vi skulle imødekomme danskeskolernes ønsker, ville Dansk Sportsdanser Forbund virkelig komme i vanskeligheder; så ville der ikke kunne være aktiviteter i Dansk Sportsdanser Forbund, som man kender det, og som der er det i tusinder af foreninger rundt omkring i landet. Men Dansk Sportsdanser Forbund har siden 1988 mistet knap halvdelen af sine medlemmer, af sine udøvere. Det er gået fra ca. 6.000 til ca. 3.800 medlemmer. Det er i den samme periode, hvor danseskolerne har tabt – siger de, og det har de selvfølgelig ret i – om ikke medlemmer, så udøvere.

Jamen det er måske udtryk for, at befolkningen, når det gælder udøvelsen af fritidsinteresser, har fået andre interesser end at danse. Det kan måske også skyldes, at det for manges vedkommende, sådan som man også organiserer det, er en forholdsvis dyr sportsgren.

Men hvis vi ser os omkring i samfundet og kender vore børn og vore unge, så tager de jo også højde for en udvikling i samfundet og har ikke de samme interesser, som vi havde for år tilbage. Og jeg vil ikke påstå, at det er sandheden, men det er dog tankevækkende, at det ikke bare er danseskolerne, der er gået tilbage i antal; det er også Dansk Sportsdanser Forbund.

Der er så nogle, der kan sige, at de inden for dansen ikke har fulgt med tiden, men med det citat, vi fik heroppe for lidt siden, er der mange muligheder for at lave dans i nye udgaver og nye udformninger. Jeg skal ikke gøre mig klog på den side af sagen, men tilbage står vi alle sammen med det problem, at hvis vi vil lave klare afgrænsninger, griber vi dybt ind i en foreningstradition i Danmark. Det ville undre mig, hvis vi kunne samle tilslutning til det her i Folketinget.

Når det er sagt, er jeg helt åben over for endnu en gang – sammen med udvalget naturligvis – at drøfte det her grundigt og godt. Og det er præcis sådan, jeg også har sagt det til hr. Peter Duetoft.

Nu har hr. Peter Duetoft jo på udmærket måde svaret for sig selv indtil flere gange, så jeg skulle måske ikke forlænge debatten med det, men jeg har dog lyst til at sige, at hr. Peter Duetoft som flere andre, der har haft indvendinger mod nogle dele, jo ikke har udtrykt tvivl om, at de vil stemme for folkeoplysningsloven. Det har CD heller ikke. Men CD har altså ønsket yderligere undersøgelser, vurderinger af, om det ikke